

iv. neatzina, ka pieprasītie dokumenti ir cieši saistīti ar lēmumu par likumdošanas politikas iniciatīvu īstenošanu vai neīstenošanu, un

2. pamats: Kļūda tiesību piemērošanā, neatzīstot sevišķi svarīgu sabiedrības interešu esamību.

Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā:

- i. neņēma vērā *ClientEarth* norādītās īpašās sabiedrības intereses;
- ii. secināja, ka pieprasīto dokumentu vēlāka publiskošana nepieļauj sevišķi svarīgu sabiedrības interešu esamību saistībā ar pieprasīto dokumentu publiskošanu;
- iii. secināja, ka dokumentu, kas nav pieprasītie dokumenti, publiskošana nepieļauj sevišķi svarīgu sabiedrības interešu esamību saistībā ar pieprasīto dokumentu publiskošanu;
- iv. neatzina, ka *ClientEarth* pārstāvētās intereses ir sevišķi svarīgas sabiedrības intereses;
- v. neinterpretēja atteikuma pamatus šauri, ņemot vērā sabiedrības intereses, kurām kalpo publiskošana, kā tas ir norādīts Regulas Nr. 1367/2006 ⁽²⁾ 6. panta 1. punktā;
- vi. neatzina, ka uzlabojumi iespējā vērsties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem ir sabiedrības intereses.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.)

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2015. gada 9. decembra spriedumu lietā T-354/14 Comercializadora Eloro/EUIPO – Zumex Group (“Zumex”) 2016. gada 9. februārī iesniedza Comercializadora Eloro, S. A.

(Lieta C-71/16 P)

(2016/C 191/09)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Comercializadora Eloro, S. A. (pārstāvis – J. L. de Castro Hermida, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) un Zumex Group, S. A.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- uzskatīt piedāvātos pierādījumus par iesniegtiem un pieņemt dokumentu, kas iesniegts apelācijas procesa beigās un iesniegts kopā ar prasības pieteikumu, numurējot to kā dokumentus Nr. 1. – 7., kā ir norādīts minētajam prasības pieteikumam pielikumā pievienoto dokumentu sarakstā;

- uzskatīt, ka saskaņā ar administratīvajā procesā iesniegtajiem dokumentiem apelācijas sūdzības iesniedzēja (*Comercializadora Eloro, S. A.*) ir pietiekami pierādījusi savas preču zīmes “JUMEX” reālu un faktisku izmantošanu attiecīgajā laikposmā un teritorijā attiecībā uz 32. klasē ietilpstošajām augļu sulām;
- tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja (iebildumu iesniedzēja) ir pierādījusi prioritārās preču zīmes izmantošanu, noraidīt reģistrācijai pieteiktās preču zīmes “Zumex” reģistrāciju attiecībā uz visām precēm, kas ietilpst 32. klasē, tāpēc, ka patērētājam pastāv sajaukšanas iespēja, ko rada abu preču zīmju līdzāspastāvēšana tirgū, ņemot vērā šo preču zīmju vārdisko līdzību un to konkurējošo identisko izmantošanu.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmais pamats: Regulas par Kopienas preču zīmi ⁽¹⁾ 42. panta 2. punkta un Īstenošanas regulas ⁽²⁾ 22. noteikuma 2. un 3. punkta pārkāpums

EUIPO Iebildumu nodaļa uzskatīja, ka iebildumu iesniedzējas (apelācijas sūdzības iesniedzējas) iesniegtie pierādījumi par izmantošanu veido nepieciešamo minimumu, lai atzītu, ka preču zīme ir faktiski izmantota laikposmā un teritorijā, uz kuriem veikta atsauce.

Pārsūdzētajā spriedumā paustās šaubas attiecībā uz to, vai preces, kas pārdotas Nīderlandes sabiedrībai “Nidera General Merchandise, BV”, patiešām ir ievestas Eiropas Savienības teritorijā, balstās vienīgi uz dokumentālu pierādījumu, proti, šīs sabiedrības interneta vietni, kas pieejama pēc adreses www.ngm-int.com, kurā šī sabiedrība informē, ka tās komercdarījumu mērķis ir Rietumāfrikas valstis.

Ir jāatzīst, ka izvilkumiem no šīs interneta vietnes nav pierādījumu spēka, jo tie ir iegūti brīdī, kad šāda pierādījumu iesniegšana tika kontrolēta, proti, datumā, kas tuvs 2011. gada 5. augustam jeb astoņus gadus pēc perioda, kas ņemams vērā, lai pierādītu izmantošanu, sākuma un trīs gadus pēc šī perioda beigām. Minētajā laikposmā attiecīgās sabiedrības komerciālā aktivitāte un tas darbības ģeogrāfiskais apjoms ir varējis būtiski mainīties. Juridiskā loģika paredz, ka pierādījumi, kas iesniegti, lai atspēkotu preču zīmes izmantošanu, arī attiecas uz vērā ņemamo laikposmu un nevis uz laikposmu vairākus gadus pēc preču zīmes izmantošanas.

Fakturrēķini, kas iesniegti kā pierādījumi, norāda, ka Nīderlandes sabiedrība “Nidera General Merchandise, BV”, kuras juridiskā adrese ir Roterdamā, ir ne vien preču pircēja, bet arī sabiedrība, kas uzglabā pārdotās preces, kas liek domāt, ka šīs preces ir ievestas Eiropas Savienības teritorijā.

Iebildumu iesniedzēja ir iesniegusi pierādījumus par to, ka šī sabiedrība ietilpst uzņēmumu grupā “Nidera”, kas veic komercdarbību vairākās Eiropas valstīs, tostarp Spānijā, ar sava meitasuzņēmuma “Nidera Agro Comercial, S. A.” starpniecību, kas ir nopietns pierādījums tam, ka preces, kuras nopirkusi šī sabiedrība, bija paredzētas Eiropas tirgum.

Tā kā iebildumu iesniedzējai ir pienākums pierādīt tās preču zīmes izmantošanu un tā kā šī izmantošana ir pārbaudīta, iesniedzot fakturrēķinus, kas aptver ar preču zīmi apzīmētās preces, būtu jābūt apgrieztam pierādīšanas pienākumam, lai apstrīdētu šī pierādījuma virtuālo raksturu, jo sabiedrībai, kura lūdz reģistrēt preču zīmi, ir jāpierāda, ka iesniegtais pierādījums, kas pārsniedz vienkāršu pieļāvumu vai pieņēmumu, ir nepietiekams.

Otrais pamats: Regulas par Kopienas preču zīmi 15. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums

Apstāklis, ka uz iesniegtajiem fakturrēķiniem Nīderlandes sabiedrība “Nidera General Merchandise, BV” ir norādīta kā preču uzglabātāja, izslēdz to, ka Eiropas Savienības muitas iestādes ir piemērojušas tām ārējo tranzīta procedūru, un liek domāt, ka preces faktiski ir ievestas attiecīgajā teritorijā, lai gan pēc tam tās tika reeksportētas uz Āfriku.

Pārsūdzētajā spriedumā ir noraidīts arguments, ka imports ar vienīgo mērķi veikt reeksportu veido preču zīmes faktisku izmantošanu, motivējot ar to, ka šāda darbība neļauj izveidot vai saglabāt tirgus daļas. Tomēr šis motīvs ir identisks Regulas par Kopienas preču zīmi 15. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam gadījumam, proti, preču zīmes piestiprināšanai precēm tikai un vienīgi eksportam, kas ir darbība, kura arī neļauj izveidot vai saglabāt tirgus daļas Savienības teritorijā.

Trešais pamats: Regulas par Kopienas preču zīmi 76. panta 2. punkta pārkāpums

No šīs normas un judikatūras izriet, ka vispārējais noteikums paredz, ka tiek pieņemti pat pēc termiņa iesniegtie argumenti un pierādījumi, tātad *EUIPO* piešķirtā rīcības brīvība ir jāinterpretē šauri un ir jānorāda pamatojums, kas attaisno atteikumu. Rīcības brīvība nenozīmē patvaļību vai subjektivitāti.

Jaunie fakturrēķini un iepakojuma etiķetes, kas iesniegtas apelācijas procesa beigās, proti, dokumenti Nr. 1. – 7., bija nozīmīgi, jo, tā kā tos ir sagatavojušas citas Eiropas sabiedrības, tie ļauj atspēkot paustās šaubas attiecībā uz fakturrēķiniem, kurus sagatavojusi Nīderlandes sabiedrība “Nidera General Merchandise, BV”.

Lai iesniegtu pierādījumu par tās preču zīmes izmantošanu, iebildumu iesniedzējai nācās saskarties ar hronoloģiskiem sarežģījumiem, jo pierādījumu savākšana tika veikta trīs gadus pēc šādas izmantošanas, un ģeogrāfiskiem sarežģījumiem, jo iebildumu iesniedzēja ir Meksikā reģistrēta sabiedrība, kuras galvenās intereses attiecas uz Amerikas kontinentu.

Izvērtējot esošos hronoloģiskos un ģeogrāfiskos apstākļus un novēloti iesniegto dokumentu primāro nozīmi lietas risinājumam, *EUIPO* bija jāatļauj tos iesniegt un bija jāsecina, ka ir pierādīta reāla un faktiskā prioritārās preču zīmes izmantošana, jo *EUIPO* bija jāveic apstrīdēto preču zīmju salīdzināšana, lai noteiktu sajaukšanas iespējas esamību patērētāju apziņā.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (kodificēta versija) (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 1995. gada 13. decembra Regula Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 24. februārī iesniedza *Tribunale di Udine* (Itālija) – krimināllieta pret *Giorgio Fidenato u.c.*

(Lieta C-111/16)

(2016/C 191/10)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Udine

Lietas dalībnieks pamatlietā

Giorgio Fidenato, Leandro Taboga un Luciano Taboga

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai saskaņā ar Regulas Nr. 178/2002 ⁽¹⁾ 54. panta 1. punktu Komisijai ir pienākums, ja kāda dalībvalsts tai to prasa, pat ja Komisija vērtē, ka attiecībā uz noteiktiem pārtikas produktiem vai lopbarību nav iemeslu [aizdomām par] smagu un acīmredzamu risku cilvēku, dzīvnieku veselībai vai videi, veikt ārkārtas pasākumus saskaņā ar Regulas Nr. 178/2002 53. pantu?
- 2) Vai tad, ja Komisija paziņo prasītājam dalībvalstij savu vērtējumu, kas ir pretējs šīs dalībvalsts prasībai, – vērtējumu, kas konceptuāli neatbalsta vajadzību veikt ārkārtas pasākumus, un šāda iemesla dēļ tā neveic šīs dalībvalsts prasītos ārkārtas pasākumus saskaņā ar Regulas Nr. 1829/2003 ⁽²⁾ 34. pantu, prasītājam dalībvalstij ir atļauts saskaņā ar Regulas Nr. 178/2002 53. pantu veikt provizoriskus ārkārtas pasākumus?
- 3) Vai ar piesardzības principu saistītie apsvērumi, kas pārsniedz smaga un acīmredzama riska cilvēku, dzīvnieku veselībai vai videi kāda pārtikas produkta vai lopbarības izmantošanā parametrus, var pamatot to, ka kāda dalībvalsts veic provizoriskus ārkārtas pasākumus saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1829/2003 34. pantu?